

10. september – 8. oktober, Trubarjeva hiša literature

Rišem v svojem prostem času, da sproščam in izražam svoja čustva. Rišem, da se razbremenim vsakodnevnih napetosti. Rišem, da z narisanimi potezami povem vse tisto, česar ne morem povedati z besedami. Za nekatera čustva, razpoloženja in misli ni pravih besed, toda so barve in različne besede, ki jih lahko zelo dobro nadomestijo.

Pri risanju mi je od končnega izdelka pomembnejši proces njegovega nastajanja, vse tisto, kar se med tem dogaja v meni in na papirju.

Kadar rišem, se potopim v svoj notranji svet. Takrat obstajamo samo jaz, papir, svinčnik, barvice, čopiči in moje misli. Družbo mi dela le maček. Taca po mizi, vohlja stvari, ki ležijo na njej, ter na koncu zaspi na nastajajoči sliki z glavo, naslonjeno na mojo roko.

Rastejo ideje, rastejo zgodbe in rastejo moja drevesa. Šelestenje drevesnih krošenj je melodija njihovih zgodb. Čopiči in barvice v pisanih barvah packajo nagrbančeno drevesno skorjo, zlomljene veje, nežno zelene brste in rosne, rumene cvetove, zvezde, sonce in mavrico. Dogodki življenja, polomljena drevesa, radosten smeh sreče, jesensko listje v vetru, mladi poganjki, zamišljenost, skrivnosti in ljudje, ki mi križajo pot. Vse to so moja drevesa s svojimi zgodbami. To je moje življenje.

{fshare id=3347}